

дълга верига птици, отлитайки нѣкъдѣ на западъ, гдѣто сѣнката на нощта даваше глѣхнали простори .

Той се вгледа въ тоя миражъ и се забрави.

Дълго се вгледва той въ своето въображение; дълго съзерцава плътта на своя погледъ — и дълбоко въздъхна.

Сестрата потръгна отъ тая въздишка, въ която тя почувствува, че простенаха тжгитѣ на едно сърдце, което нѣма изходъ като небето и нѣма край като простора.

Погледна го и разбра настроението му. И като въ храмъ тя стана, прибра ржкониситѣ и съ тихи стжки излѣзе да не смути душата на мечтателя.

IV.

Още първия день, слѣдъ завръщанието си отъ мѣнастиря, Николаевъ дочу да се шушне за него и Ана и нѣколко дни той не излѣзе навънъ, за да не дава поводъ на тия, които го видятъ да говорятъ. Уединенъ, той не бѣше чулъ нищо за това, що става съ Ана. Но многото прѣдположения тѣй го измжчваха, че той още на третия день се поболѣ и като боленъ намѣри мотивъ да оправдае съ лѣкаръ стоянето си въ кжци. Пазейки стаята той се чувствуваше като затворникъ, на когото е неопрѣдѣлено наказанието, но на когото простжпкитѣ сж наказуеми съ дългъ затворъ. И това го страшно измжчваше. Невъзможността да отива въ редакцията го лишаваше отъ най-голѣмото му удоволствие: бърже да узнава политическитѣ новини и то го косѣше и всѣкога, кога си спомняше, че всичко това е за едно любовно увлѣчение — ядъ задъхваше гърдитѣ му. Отначало тоя ядъ насочваше къмъ себе си, че е билъ нетактиченъ, ала по сетнѣ той обърна обвинението и къмъ Ана, че тя е била една сантименталистка, която е докарала толкова бѣди на главата му. И спомняше си той друга една закачка: тогава и тя бѣше женена, но щомъ ги догадиха — тѣй се раздѣлиха, че никой нищо не разбра. А сега! Макаръ че вече бѣше опитенъ — хлътна. И то какъ! И при тая мисль той се задъхваше отъ гнѣвъ противъ Ана. И гнѣвътъ толкова по-силно го вълнуваше, колкото по-вече го спохождаше друга една мисль. А тя бѣ: че Пашанко е въ слѣдитѣ на историята и може да излѣзе всичко на назаръ. Додѣше ли му това на умъ — той изгубваше спо-